

SLAMMED

VERSLAGEN Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

Slammed

Verslagen – Nederlandse editie

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

*I'm as nowhere as I can be,
Could you add some somewhere to me?*

– The Avett Brothers, ‘Salina’

Kel en ik laden de laatste twee dozen in de verhuiswagen. Ik schuif de deur naar beneden en trek de grendel dicht, achttien jaar aan herinneringen opsluitend, en mijn vader maakt deel uit van ze allemaal.

Het is zes maanden geleden dat hij overleed. Lang genoeg zodat mijn negenjarige broertje Kel niet meer elke keer huilt als we over hem praten, maar recent genoeg om de financiële nasleep te moeten accepteren waar je als nieuw eenoudergezin mee te maken krijgt. Een gezin dat het zich niet kan veroorloven om in Texas te blijven, in het enige thuis dat ik ooit heb gekend.

‘Lake, wees niet zo’n zwartkijker,’ zegt mijn moeder terwijl ze me de sleutels van het huis overhandigt. ‘Ik denk dat je gek zult zijn op Michigan.’

Ze noemt me nooit bij de naam die ze me wettelijk gegeven heeft. Zij en mijn vader hebben negen maanden lang geruzied over hoe ik zou gaan heten. Zij hield van de naam Layla, naar het liedje van Eric Clapton. Mijn vader hield van de naam Kennedy, naar een Kennedy. ‘Het maakt niet uit welke Kennedy,’ zei hij. ‘Ik hou van ze allemaal!’

Ik was bijna drie dagen oud voordat het ziekenhuis hen dwong te beslissen. Ze besloten de eerste drie letters van beide namen te nemen en kwamen uit op Layken, maar geen van beiden heeft me ooit zo genoemd.

Ik imiteer de manier waarop mijn moeder praat: ‘Mam, hou toch op! Ik ga een hékel aan Michigan hebben.’

Mijn moeder heeft altijd al een hele preek kunnen afsteken met een enkele blik. Ze geeft me die blik nu. Ik loop de portiektrap op en ga het huis binnen om het nog één keer te zien voordat ik de sleutel voor de laatste keer omdraai. Alle kamers zijn griezelig leeg. Het voelt niet meer als het huis waar ik sinds mijn geboorte gewoond heb. De laatste zes maanden waren een wervelwind aan emoties, en het waren allemaal slechte. Verhuizen uit dit huis was onvermijdelijk, dat realiseer ik me. Ik had gewoon verwacht dat het pas zou gebeuren aan het éind van mijn laatste schooljaar.

Ik sta in wat niet langer onze keuken is als ik een glimp opvang van een plastic paars haarspeldje onder de kast op de plek waar ooit de koelkast stond. Ik raap het op, veeg het stof ervanaf en laat het tussen mijn vingers heen en weer gaan.

‘Het groeit wel weer aan,’ zei papa.

Ik was vijf jaar oud en mijn moeder had haar kappersschaar op het aanrecht laten liggen. Blijkbaar deed ik wat de meeste kinderen van die leeftijd doen. Ik knipte mijn haar ermee.

‘Mama gaat zo boos op me zijn,’ hilde ik. Ik dacht dat als ik mijn haar afknipte, het meteen weer aan zou groeien en dat niemand het zou merken. Ik knipte een behoorlijke hap uit mijn pony en zat daarna een uur voor de spiegel, wachtend tot het haar weer aangroeide. Ik raapte de bruine plukken van de grond en hield ze in mijn hand, terwijl ik bedacht hoe ik ze weer aan mijn hoofd kon vastzetten, en ondertussen begon ik te huilen.

Toen papa de badkamer binnenkwam en zag wat ik had gedaan, lachte hij en tilde me op, waarna hij me op het wastafelblad zette.

‘Mama gaat het niet merken, Lake,’ beloofde hij terwijl hij iets uit het badkamerkastje haalde. ‘Ik heb hier toevallig een stukje magie liggen.’ Hij opende zijn handpalm en liet me het paarse speldje zien. ‘Zolang je dit in je haar hebt, zal mama er nooit achter komen.’ Hij streek de overgebleven plukken haar bij elkaar en klikte het speldje op zijn plaats. Toen draaide hij me om naar de spiegel. ‘Zie je? Zo goed als nieuw!’

Ik keek naar onze reflectie in de spiegel en voelde me het gelukkigste

meisje van de wereld. Ik kende geen enkele andere vader die magische speldjes had.

Ik droeg dat speldje twee maanden lang elke dag in mijn haar, en mijn moeder heeft er nooit iets over gezegd. Nu ik erop terugkijk, besef ik dat hij haar waarschijnlijk heeft verteld wat ik had gedaan. Maar toen ik vijf was, geloofde ik in zijn magie.

Ik lijk meer op mijn moeder dan op hem. Mam en ik zijn allebei van gemiddelde lengte. Na twee kinderen te hebben gekregen, past ze niet echt meer in mijn spijkerbroeken, maar verder kunnen we alles heel goed delen. We hebben allebei bruin haar dat, afhankelijk van het weer, steil of golvend is. Haar ogen hebben een meer diepe tint smaragdgroen dan de mijne, al kan het er ook aan liggen dat ze door haar bleke huid meer opvallen. Ik lijk het meest op mijn vader in alle andere belangrijke dingen.

We hadden hetzelfde droge gevoel voor humor, dezelfde persoonlijkheid, dezelfde liefde voor muziek, dezelfde lach. Kel is een ander verhaal. Hij lijkt fysiek op onze vader met zijn donkerblonde haar en zachte gelaatstrekken. Hij is aan de kleine kant voor iemand van negen jaar, maar zijn persoonlijkheid maakt goed wat hij mist in lengte.

Ik loop naar de gootsteen en zet de kraan aan, wrijf met mijn duim over de dertien jaar aan vuil dat zich op het speldje heeft verzameld. Kel loopt achteruit de keuken in, net op het moment dat ik mijn handen aan mijn spijkerbroek droogwrijf. Het is een vreemde jongen, maar ik kan niet meer van hem houden dan ik al doe. Hij speelt graag een spelletje dat hij ‘achterstevorendag’ noemt, waarbij hij het grootste deel van de dag achterstevoren loopt, achterstevoren praat en zelfs eerst om een toetje vraagt. Ik denk dat hij, met zo’n groot leeftijdsverschil tussen ons en zonder andere broers of zussen, wel een manier moet vinden om zichzelf te vermaken.

‘Opschieten moet je dat zegt mam, Layken!’ zegt hij, achterstevoren.

Ik stop het speldje in de zak van mijn spijkerbroek en loop de deur uit, mijn thuis voor de allerlaatste keer afsluitend.

★ ★ ★

De volgende dagen wisselen mijn moeder en ik elkaar af, om de beurt rijdend in mijn Jeep en de verhuiswagen, en stoppen we maar twee keer bij een hotel om te slapen. Kel wisselt tussen mama en mij en rijdt de laatste dag met mij mee in de verhuiswagen. We leggen het laatste vermoeiende stuk van negen uur in één keer 's nachts af en stoppen maar één keer voor een korte pauze. Terwijl we onze nieuwe stad Ypsilanti naderen, neem ik mijn omgeving in me op en het feit dat het september is, maar mijn verwarming aanstaat. Ik ga zeker weten een nieuwe garderobe nodig hebben.

Terwijl ik een laatste bocht naar rechts maak naar onze straat, laat mijn gps me weten dat ik 'mijn bestemming heb bereikt'.

'Mijn bestemming,' zeg ik, hardop lachend tegen mezelf. Mijn gps weet niet waar hij het over heeft.

De doodlopende weg is niet erg lang, met aan elke kant van de straat ongeveer acht bakstenen huizen van één verdieping. Er staat een basketbaldoel op een van de opritten, wat me hoop geeft dat Kel hier dan misschien iemand heeft om mee te spelen. Eerlijk is eerlijk, het lijkt me een nette buurt. De gazons zijn netjes bijgehouden, de stoepen zijn schoon, maar er is te veel beton. Veel te veel beton. Ik mis thuis nu al. Onze nieuwe huisbaas heeft ons foto's van het huis gemaild, dus ik zie meteen welk huis van ons is. Het is klein. Het is écht klein. We hadden een ranch-achtig huis met meerdere hectaren grond in Texas. De minuscule hoeveelheid land rondom dit huis is bijna niks behalve wat beton en tuinkabouters. De voordeur staat open en ik zie een oudere man, waarvan ik denk dat hij onze nieuwe huisbaas is, naar buiten komen en zwaaien.

Ik rijd zo'n vijftig meter voorbij het huis, zodat ik achteruit de oprit op kan rijden, zodat de achterkant van de verhuiswagen naar de voordeur gericht staat. Voordat ik de versnellingspook in zijn achteruit zet, schud ik Kel wakker. Hij ligt al vanaf Indiana in coma.

'Kel, wakker worden,' fluister ik. 'We hebben onze "bestemming" bereikt.'

Hij strekt zijn benen uit en gaapt, leunt dan met zijn voorhoofd tegen het raam om een blik op ons nieuwe huis te werpen. 'Hé, er staat

een kind in de tuin!’ zegt Kel. ‘Denk je dat hij ook in ons huis woont?’

‘Dat hoop ik toch van niet,’ antwoord ik. ‘Maar hij is waarschijnlijk een van onze burens. Stap uit en stel jezelf voor terwijl ik achteruitrijd.’

Als ik de verhuishwagen zonder problemen achteruit heb gereden zet ik de versnellingspook in de parkeerstand, doe de ramen naar beneden en zet de motor uit. Mijn moeder parkeert mijn jeep naast me, en ik kijk toe hoe ze uitstapt en de huisbaas begroet. Ik laat mezelf een beetje naar beneden zakken en zet mijn voet tegen het dashboard, terwijl ik toekijk hoe Kel en zijn nieuwe vriend op straat met denkbeeldige zwaarden zwaardvechten. Ik ben jaloers op hem. Jaloers op het feit dat hij de verhuizing zo makkelijk accepteert, terwijl ik het boze, bittere kind ben.

Hij was eerst overstuur toen mama besloot te verhuizen. Vooral omdat hij midden in de Honkbal jeugdcompetitie zat. Hij had vriendjes die hij zou missen, maar op negenjarige leeftijd is je beste vriend meestal denkbeeldig. Mama had hem vrij gemakkelijk omgepraat door hem te beloven dat hij mocht hockeyen, iets wat hij in Texas al graag wilde maar wat geen doorsnee sport is, daar in het landelijke zuiden. Nadat ze dat had toegezegd, was hij behoorlijk positief, zo niet enthousiast over Michigan.

Ik begrijp waarom we moesten verhuizen. Pap had best een goed inkomen als manager van een verfwinkel. Mam werkte als verpleegster op oproepbasis, maar ze zorgde vooral voor het huis en voor ons. Ongeveer een maand na zijn dood vond ze een parttimebaan. Ik kon zien dat de stress van mijn vaders dood zijn tol eiste, samen met het feit dat zij nu de kostwinner was.

Op een avond tijdens het eten legde ze ons uit dat er niet genoeg geld binnenkwam om de hypotheek en alle rekeningen te blijven betalen. Ze zei dat ze een baan kon krijgen waar ze meer zou verdienen, maar dan zouden we moeten verhuizen. Brenda, mams vriendin van de middelbare school, had haar een baan aangeboden. Ze waren samen opgegroeid in mijn moeders geboortestad Ypsilanti, net buiten Detroit. Het betaalde meer dan alles wat ze kon vinden in Texas, dus had ze geen andere keuze dan het aanbod te accepteren. Ik neem haar de verhuizing niet kwalijk. Mijn grootouders zijn overleden, en ze heeft

niemand die haar kan helpen. Ik snap waarom we het moesten doen, maar een situatie begrijpen maakt het niet altijd makkelijker.

‘Layken, je bent dood!’ schreeuwt Kel door het open raam, terwijl hij zijn denkbeeldige zwaard in mijn nek duwt. Hij wacht tot ik voorover val, maar ik rol alleen maar met mijn ogen naar hem. ‘Ik heb je neerge-stoken. Je hoort dood te gaan!’ zegt hij.

‘Geloof me, ik ben al dood,’ mompel ik terwijl ik de deur open en naar buiten klim. Kels schouders zakken naar beneden en hij staart naar het beton, zijn denkbeeldige zwaard slap naast zijn zijde. Kels nieuwe vriend staat achter hem en ziet er al net zo verslagen uit, waardoor ik meteen spijt krijg dat ik mijn slechte humeur op hen overbreng.

‘Ik ben al dood,’ zeg ik met mijn beste monsterstem, ‘omdat ik een zómbie ben!’

Ze beginnen te gillen terwijl ik mijn armen voor me uitsteek, mijn hoofd opzij buig en een gorgelend geluid maak. ‘Hersenen!’ grom ik, terwijl ik houterig achter ze aan loop. ‘Hersenen!’

Ik loop langzaam om de voorkant van de verhuishwagen heen en houd mijn armen voor me uit, als ik zie dat iemand mijn broertje en zijn nieuwe vriendje bij de kragen van hun shirts vastgrijpt.

‘Pak ze!’ schreeuwt de vreemdeling terwijl hij de twee gillende jon-getjes vasthoudt.

Hij lijkt een paar jaar ouder te zijn dan ik en een stuk groter. ‘Sexy’, zouden de meeste meisjes hem omschrijven, maar ik ben niet de meeste meisjes. De jongens wurmen in het rond, en zijn spieren spannen zich onder zijn shirt als hij zijn greep op hen probeert te behouden.

In tegenstelling tot Kel en mij zijn deze twee onmiskenbaar broers. Afgezien van het duidelijke leeftijdsverschil zijn ze identiek. Ze hebben allebei dezelfde gladde olijfkleurige huid, hetzelfde gitzwarte haar, het is zelfs hetzelfde geknipt. Hij lacht als Kel ontsnapt en met zijn ‘zwaard’ op hem in begint te hakken. Hij kijkt naar me op en zegt geluidloos ‘Help’, als ik me realiseer dat ik nog steeds in mijn zombiehouding bevroren ben.

Mijn eerste ingeving is om terug te kruipen in de verhuishwagen en me voor de rest van mijn leven te verstoppen op de vloer ervan.

In plaats daarvan brul ik nog een keer ‘Hersenen!’ en spring naar voren, terwijl ik doe alsof ik de jongere jongen in zijn hoofd bijt. Ik grijp Kel en zijn nieuwe vriend en begin ze te kietelen tot ze giechelend op de betonnen oprit liggen.

Terwijl ik overeind kom, steekt de oudere broer zijn hand uit. ‘Hé, ik ben Will. Wij wonen aan de overkant,’ zegt hij, wijzend naar het huis recht tegenover het onze.

Ik geef hem op mijn beurt een hand. ‘Ik ben Layken. Ik denk dat ik hier woon,’ zeg ik terwijl ik in de richting van het huis achter me staar.

Hij glimlacht. Onze handdruk blijft tussen ons in hangen terwijl geen van beiden iets zegt. Ik haat ongemakkelijke momenten.

‘Nou, welkom in Ypsilanti,’ zegt hij. Hij trekt zijn hand uit de mijne en stopt hem in zijn jaszak. ‘Waar komen jullie vandaan?’

‘Texas?’ antwoord ik. Ik weet niet zeker waarom dat antwoord eruit komt als een vraag. Ik weet niet eens waarom ik analyseer waarom het er als een vraag uit kwam. En ik weet helemaal niet waarom ik de reden analyseer waarom ik analyseer – ik ben in de war. Het moet het gebrek aan slaap zijn dat ik de afgelopen drie dagen heb gehad.

‘Texas, hè?’ zegt hij. Hij schommelt heen en weer op zijn hielen. De ongemakkelijkheid groeit als ik niet antwoord. Hij werpt een blik op zijn broertje en buigt zich voorover, grijpt hem bij zijn enkels. ‘Ik moet dit kereltje naar school brengen,’ zegt hij terwijl hij zijn broertje omhoog en over zijn schouders zwaait. ‘Er komt een koufront aan vanavond. Je moet proberen vandaag zoveel mogelijk uit te laden. Het zou een paar dagen aanhouden, dus als jullie vanmiddag hulp nodig hebben, laat het me weten. We zijn rond vier uur thuis.’

‘Natuurlijk, bedankt,’ zeg ik. Ze steken de straat over, en ik sta nog steeds naar ze te kijken als Kel me in mijn onderrug steekt. Ik zak op mijn knieën en grijp naar mijn buik, hurk voorover als Kel boven op me klimt en me afmaakt. Ik kijk weer naar de overkant van de straat en zie dat Will naar ons kijkt. Hij doet het portier aan de kant waar zijn broertje net instapte dicht, loopt naar het bestuurdersportier en zwaait gedag.

Het kost ons het grootste deel van de dag om alle dozen en meubels uit te laden. Onze huisbaas helpt met het tillen van de grotere spullen die mam en ik niet alleen kunnen dragen. We zijn te moe om de dozen uit de Jeep te halen en spreken af dat we dat tot morgen uitstellen. Ik ben een beetje teleurgesteld als de verhuishwagen eindelijk leeg is; nu heb ik geen excuus meer om Will om hulp te vragen.

Zodra mijn bed in elkaar staat begin ik dozen met mijn naam erop uit de gang te pakken. Ik heb ze bijna allemaal uitgepakt en mijn bed opgemaakt, als ik merk dat de meubels in mijn slaapkamer schaduwen op de muren werpen. Ik kijk uit mijn raam en zie dat de zon al ondergaat. Of de dagen zijn hier veel korter, of ik ben de tijd uit het oog verloren.

In de keuken zetten mam en Kel de borden in de kast. Ik klim op een van de zes hoge stoelen aan de bar, die ook dienstdoet als eetkamer- of tafel omdat er geen eetkamer is. Dit huis is niet groot. Als je door de voordeur komt, is er een klein halletje gevolgd door de woonkamer. De woonkamer is gescheiden van de keuken door niets meer dan een gang aan de linkerkant en een raam aan de rechterkant. De beige vloerbedekking in de woonkamer wordt omzoomd door hardhout dat door de rest van het huis loopt.

‘Alles is hier zo schoon,’ zegt mijn moeder terwijl ze doorgaat met afwassen. ‘Ik heb nog geen enkel insect gezien.’

Texas heeft meer insecten dan grassprietten. Als je geen vliegen aan het pletten bent, ben je wespen aan het vermoorden.

‘Dat is een van de goede dingen aan Michigan, denk ik,’ antwoord ik. Ik open de pizzadoos die voor me staat en kijk welke keuze ik heb.

‘Eén goed ding?’ Ze knipoogt naar me terwijl ze over de bar leunt, een stukje pepperoni pakt en dat in haar mond stopt. ‘Ik zou denken dat het minstens twee goede dingen zouden zijn.’ Ik doe alsof ik haar niet snap.

‘Ik zag je vanmorgen met die jongen praten,’ zegt ze met een glimlach.

‘O, alsjeblieft, mam,’ antwoord ik zo onverschillig mogelijk. ‘Ik weet bijna zeker dat het geen verrassing is dat Texas niet de enige staat is die bevolkt wordt door de mannelijke soort.’ Ik loop naar de koelkast en pak een blikje frisdrank.

‘Wat is bewolkt?’ vraagt Kel.

‘Bevolkt,’ verbeter ik hem. ‘Het betekent wonen, verblijven, vestigen, léven.’ Die cursus om te oefenen voor mijn toelatingstest begint zijn vruchten af te werpen.

‘O, een beetje zoals wij Ypsilanti bewolken?’ zegt hij.

‘Bevolken,’ corrigeer ik hem weer. Ik eet mijn stuk pizza op en neem nog een slok van de frisdrank. ‘Ik ben bekaft, jongens. Ik ga naar bed.’

‘Je bedoelt dat je je slaapkamer gaat bewónen?’ zegt Kel.

‘Je bent een snelle leerling, kleintje.’ Ik buig en kus de bovenkant van zijn hoofd en trek me terug in mijn kamer. Het voelt zo goed om onder de dekens te kruipen. Mijn bed is tenminste vertrouwd. Ik sluit mijn ogen en probeer me voor te stellen dat ik in mijn oude slaapkamer ben. Mijn oude, wárme slaapkamer. Mijn lakens en kussen zijn ijskoud, dus trek ik de dekens over mijn hoofd om het toch een beetje warm te krijgen. *Note to self:* morgenvroeg als eerste de thermostaat zoeken.

En dat is precies mijn doel zodra ik uit bed kruip en mijn blote voeten de ijskoude vloer onder me raken. Ik grijp een trui uit mijn kast en doe die over mijn pyjama aan terwijl ik sokken zoek. Het is een vergeefse poging. Ik sluip op mijn tenen door de gang, probeer niemand wakker te maken en tegelijkertijd een zo klein mogelijk deel van de oppervlakte van mijn voet bloot te stellen aan de kou van het hardhout. Als ik langs Kels kamer loop, zie ik zijn Darth Vader-pantoffels op de grond liggen. Ik sluip naar binnen en trek ze aan. Eindelijk een beetje verlichting als ik naar de keuken loop.

Ik zoek naar de koffiepot, maar kan hem niet vinden. Ik herinner me dat ik hem in de Jeep heb gezet, wat jammer is omdat de Jeep buiten geparkeerd staat. Buiten, in dit absurd koude weer.

De jassen zijn nergens te vinden. In Texas heb je in september zelden een jas nodig. Ik pak de autosleutels en besluit dat ik maar een sprintje moet trekken naar de Jeep. Ik open de voordeur en over de hele tuin ligt een soort witte substantie. Het duurt een seconde voor ik beseft wat het is. Sneeuw? In september? Ik buk me, schep wat in mijn handen en

onderzoek het. Het sneeuwt niet zo vaak in Texas, maar als het sneeuwt is het niet dit soort sneeuw. Texas-sneeuw is meer een soort minuscule stukjes keiharde hagel. De sneeuw uit Michigan is precies zoals ik me echte sneeuw had voorgesteld: donzig, zacht en kóúd! Ik laat de sneeuw snel vallen en droog mijn handen aan mijn shirt terwijl ik naar de Jeep loop.

Ik kom niet ver. Op het moment dat mijn Darth Vader-pantoffels het besneeuwde beton raken, kijk ik niet meer naar de Jeep voor me. Ik lig plat op mijn rug, starend naar de helderblauwe lucht. Ik voel onmiddellijk de pijn in mijn rechterschouder en beseft dat ik op iets hards ben neergekomen. Ik voel en trek vervolgens een betonnen tuinkabouter onder me vandaan. De helft van zijn rode muts is afgebroken en in stukken uit elkaar gevallen. Hij grijnst naar me. Ik kreun en hef de kabouter met mijn goede arm op. Ik zwaai ermee, klaar om het ding weg te gooien, als iemand me tegenhoudt.

‘Slecht idee!’

Ik herken de stem van Will onmiddellijk. De klank ervan is zacht en kalmerend zoals die van mijn vader was, maar tegelijkertijd met een gezaghebbend randje.

Ik ga rechtop zitten en zie hem op me aflopen, de oprit op.

‘Gaat het?’ lacht hij.

‘Ik voel me vast stukken beter als ik dit rot ding aan stukken heb gegooit,’ zeg ik, terwijl ik zonder succes probeer overeind te komen.

‘Dat wil je niet: kabouters brengen geluk,’ zegt hij als hij me bereikt heeft. Hij pakt de kabouter uit mijn handen en legt hem voorzichtig op het besneeuwde gras.

‘Ja,’ antwoord ik, terwijl ik de snee in mijn schouder in me opneem die nu een felrode cirkel op de mouw van mijn trui heeft gevormd. ‘Écht veel geluk.’

Will stopt met lachen als hij het bloed op mijn shirt ziet. ‘O mijn god, het spijt me zo. Ik zou niet gelachen hebben als ik wist dat je gewond was.’ Hij buigt zich voorover en pakt mijn niet gewonde arm en trekt me overeind. ‘Daar moet een pleister op.’

‘Ik zou niet weten waar ik die nu zou kunnen vinden,’ antwoord ik, verwijzend naar de stapels ongeopende dozen die we nog moeten uitpakken.

‘Loop met mij mee. We hebben er een paar in de keuken.’

Hij trekt zijn jasje uit en slaat het om mijn schouders, houdt mijn arm vast terwijl hij me naar de overkant van de straat brengt. Het voelt een beetje treurig zoals hij me ondersteunt – ik kan zelf wel lopen. Maar toch sribbel ik niet tegen, en ik voel me hypocriet tegenover de hele feministische beweging. Ik gedraag me als een jonkvrouw in nood.

Ik doe zijn jasje uit en leg het over de rug van de bank en volg hem naar de keuken. Het is nog donker binnen, dus ik neem aan dat iedereen nog slaapt. Zijn huis is ruimer dan het onze. De open ruimtes zijn vergelijkbaar, maar de woonkamer lijkt een paar meter groter. Een grote erker met een zitbank en grote kussens kijkt uit over de achtertuin.

Er hangen verschillende familiefoto’s aan de muur tegenover de keuken. De meeste zijn van Will en zijn broertje, met een paar foto’s van zijn ouders. Ik loop erheen om de foto’s te bekijken terwijl Will naar een pleister zoekt. Ze moeten hun genen van hun vader hebben gekregen. Op één foto, die de meest recente lijkt maar toch een paar jaar oud is, heeft zijn vader zijn armen om de twee jongens heen geslagen, en hij drukt ze tegen elkaar aan voor een spontane foto. Zijn gitzwarte haar is doorspekt met grijs, en een dikke zwarte snor omlijnt zijn grote glimlach. Zijn gelaatstreken zijn identiek aan die van Will. Ze hebben allebei ogen die twinkelen als ze lachen en hun perfecte witte tanden laten zien. Wills moeder is adembenemend. Ze heeft lang blond haar en lijkt, afgaand op de foto dan, lang. Ik zie in haar gezicht niets wat ze aan de jongens heeft doorgegeven. Misschien heeft Will haar persoonlijkheid. Alle foto’s aan de muur laten één groot verschil tussen onze huizen zien: dit is een thús. Ik loop de keuken in en ga aan de bar zitten.

‘Het moet schoongemaakt worden voordat je er een pleister op doet,’ zegt hij terwijl hij de mouwen van zijn hemd oprolt en de kraan opendraait. Hij draagt een lichtgeel overhemd met knoepjes dat een beetje doorschijnt onder de keukenverlichting, zodat de omtrek van

zijn onderhemd zichtbaar wordt. Hij heeft brede schouders, en zijn mouwen zitten strak om de spieren in zijn armen. De bovenkant van zijn hoofd komt tot aan het kastje boven hem, en als ik het vergelijk met onze keuken, schat ik dat hij ongeveer vijf centimeter langer is dan ik. Ik staar naar het patroon op zijn zwarte stropdas, die over zijn schouder is geslagen om te voorkomen dat hij nat wordt, als hij het water uitzet en terugloopt naar de bar. Ik voel de bloes op mijn gezicht als ik het natte servet uit zijn handen grijp, niet trots op de hoeveelheid aandacht die zijn lichaamsbouw van mij krijgt.

‘Het is al goed,’ zeg ik, terwijl ik mijn mouw over mijn schouder naar beneden trek. ‘Dat kan ik zelf.’ Hij opent de verpakking van de pleister terwijl ik het bloed van de wond veeg. ‘Dus, wat deed je buiten in je pyjama om zeven uur ’s ochtends?’ vraagt hij. ‘Zijn jullie nog aan het uitladen?’

Ik schud mijn hoofd en gooi het servet in de prullenbak. ‘Koffie.’

‘O. Ik gok dat je geen ochtendmens bent,’ zegt Will, meer als een constatering dan als een vraag.

Terwijl hij dichterbij komt om de pleister op mijn schouder te plakken, voel ik zijn adem in mijn nek. Ik wrijf over mijn armen om het kippenvel te verbergen dat eroverheen kruipt. Hij plakt hem op mijn schouder en klopt erop.

‘Zo dan. Zo goed als nieuw,’ zegt hij.

‘Dank je. En ik ben een ochtendmens,’ zeg ik. ‘Nadat ik mijn koffie heb gehad.’ Ik sta op en kijk over mijn schouder, doe alsof ik de pleister inspecteer terwijl ik nadenk over mijn volgende zet. Ik heb hem al bedankt. Ik kan me nu omdraaien en weglopen, maar dat zou onbeleefd lijken nadat hij me net geholpen heeft. Als ik hier blijf staan wachten tot hij nog meer over koetjes en kalpjes gaat praten, lijkt ik misschien stom omdat ik níét wegga. Ik begrijp niet waarom ik zelfs maar overweeg om in zijn buurt te blijven. Hij is gewoon mijn buurman!

Als ik me omdraai, staat hij bij het aanrecht een kop koffie in te schenken. Hij loopt naar me toe en zet het voor me op de bar neer. ‘Wil je melk of suiker?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Zwart is prima. Dank je wel.’

Slammed, de romantische en aangrijpende debuutroman van #1 *New York Times*-bestsellerauteur Colleen Hoover.

De magie en verwarring van de eerste liefde van twee jonge mensen.

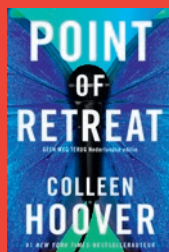
Na de onverwachte dood van haar vader verhuist de achttienjarige Layken met haar moeder en broer van Texas naar Michigan. Layken had nooit gedacht dat ze op haar eerste dag daar halsoverkop verliefd zou worden. En dat deze liefde met dezelfde intensiteit zou worden beantwoord. Layken en Will hebben grote en heftige gevoelens voor elkaar en zijn enorm gelukkig – drie dagen lang. Maar dan doen ze een schokkende ontdekking...

‘Hoover is de koningin van de bestsellerlijsten.’ – *USA Today*

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It starts with us* en *It ends with us*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! Ook *Slammed* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, met spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 90 205 5152 5 NUR 302

9 789020 551525 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K